

“El concepte de partida era fer un disc molt experimental”

Amb el notable ‘Roses místiques’ (Foehn Records, 2013), el músic mallorquí Miquel Serra havia començat a fer-se de notar en l’escena musical independent. Però ha estat amb el suggeridor ‘La felicitat dels animals’ (2014), amb el mateix segell, quan la figura d’aquest músic de tarannà senzill i humil ha esdevingut una referència. El seu disc apareix en pràcticament totes les llistes, estatals o de música en català, del millor entre la producció musical de l’any passat.

Serra, en tot cas, no és un novíngut. Als anys 90 formà part de Sexy Sadie, una de les formacions emblemàtiques de les primeres formades *indie* amb l’anglès com a llengua vehicular. Temps després, en aquesta dècada, encetà una carrera en solitari però amb una concepció molt de banda,

amb els Oliva Trencada Pep Toni Ferrer i Michael Mesquida com a impagable equip de suport. L’entrevista es fa via telefònica, una mica abans que Serra i els seus músics agafen un vol en direcció a Barcelona, on faran un dels concerts de la gira de presentació de *La felicitat dels animals*. La conversa és deliciosament

caòtica, amb Serra parlant mentre passa el control, consultant coses als músics i taral·lejant *samples* o cantant fragments de cançons per il·lustrar les respostes, com si fóra una entrevista radiofònica. Fa la sensació d’estar parlant amb algú que no s’acaba de creure que aquella música que ha parit, un batut d’inquietes referències anglosaxones amb flaires illenques, haja despertat tant d’interès.

—Està content amb la bona acollida del disc?

—Ha tingut bona acollida, trobes?

—Trobe que sí. El disc figura en un bon grapat de llistes del millor de l’any 2014. Almenys a nivell crític l’acollida ha estat molt bona. Una altra cosa és la resposta de la gent.

—T’ho demano perquè no sé que pensar, jo. Estic content, clar que sí, que surti en segons quines llistes, que els mitjans s’interessin per nosaltres... Ningú de València m’havia cridat mai.

—Al disc pots detectar diverses influències, passades pel sedàs de Miquel Serra. Però quina era la idea de partida, quin concepte sonor? Hi havia alguna idea preconcebuda?

—El concepte de partida era fer un disc molt experimental. No com l’anterior, que era més com una compilació de cançons. Aquí la idea era fer una cosa més seguida, on les cançons no tinguessin tanta entitat i es pogués crear una atmosfera única en tot el disc. Llavors, una vegada aconseguit això, sí que treballàrem les cançons, la banda es va involucrar molt, hi hagué col·laboracions que van aportar coses. D’acord que no et pots plantejar quin resultat vols, però sí que et pots plantejar una mica que és el que et fa ganes de fer en aquell moment.

—El concepte d’àlbum complet està molt qüestionat en l’era internet, per allò de voler escoltar cançons soltes, però m’agrada que els grups donen importància a la seqüenciació, a l’or-

dre de les cançons. I en *La felicitat dels animals* em fa l'efecte que això està molt pensat.

—Sí. Per a mi és una cosa important. I pensava que era important per a tots els grups. Entens que internet el que fa és projectar cançons, i no àlbums, però el concepte de disc és molt important per a mi: pensar a la unió de cançons, quina és la que va darrera, etcètera.

—En tot cas, obrir amb els quasi vuit minuts de “Secret”, que em sembla una cançó molt hipnòtica, que em recorda a Panda Bear, i aquella frase repetida, “homos menjant-se, homos menjant-se tots els grills”, m’ha semblat un inici fascinant i que selecciona el tipus d’oient. No és un disc per a les masses.

—De fet, jo no tenia clar que aquesta fos la primera cançó. Però en Pep Toni Ferrer, d’Oliva Trencada, pensava que havia d’anar segur. Ara penso que és una cançó molt identificativa. Potser és una cançó massa exigent per a qui pugui estar interessat en el disc, perquè no és tan percussiu com “Secret”, que incloïa cap al final un *sample* [el reproduceix vocalment]. I vaig pensar que podia ser un bocinet de cançoneta. Llavors vaig traure aquella frase que t’agrada [la canta].

—Sí que m’agrada. He fet referència abans a Panda Bear com a possible referent, la crítica també ha parlat d’Animal Collective, però també hi ha una mica d’Oliva Trencada, que pense que ha estat una banda infravalorada. Pensa que ho ha estat?

—Oliva Trencada tenia un discurs que era difícil que arribés a la gent, per la tipologia, perquè són com molt *outsiders*. I crec que sí, que són una banda a tenir en compte, tenen cançons molt estupendes, com “Xoriguer mayday”. O aquella del darrer disc... [consulta a Pep Toni Ferrer el títol]. Això, “Sucre de Sòcrates”. Tenen un repertori molt interessant.

—Ho deia perquè hi ha una mica d’Oliva Trencada al disc.

—No ho sabia dir. No m’importaria, però no sé si és així.

—Parlant d’influències, hi ha parts del disc molt ambientals, properes al *dubstep*, però algunes cançons més orgàniques, com “Nit de males llums”, em recorden als Deerhunter. I fins i tot “Dissabte de bous” té un final que remet a Radiohead. Són grups que escolta Miquel Serra?

Miquel Serra, a la dreta, amb la seua banda al complet, que surt en quasi totes les fotografies promocionals, fruit del concepte de banda del mallorquí.

—Sí, totalment. Radiohead i Deerhunter són molt bons. Però tinc cançons que són més Deerhunter que aquesta que dius. I respecte a “Dissabte de bous”, és molt Radiohead sobretot perquè vaig demanar a en Jorra Santiago, que assajava amb nosaltres, que li posés unes guitarres. I sonaven molt Radiohead. Són influències que puc reconèixer. I tant.

—Quines més?

—No ho sabia dir. M’agrada molt la música contemporània i també la música antiga. Però et podria dir Arcade Fire, Ariel Pink... No sé. Els Talking Heads, per descomptat.

—Pel que fa a les lletres, tenen un to enigmàtic, molt adient a l’atmosfera del disc, com si la composició de la música haguera anat per davant de les lletres. Fou així?

—Sí, sí, ben observat. Sempre és així, a més. Primer faig la música i, si mereix la pena, faig l’esforç de posar-hi una lletra. Que no és un esforç molest, però sí un esforç conscient, perquè ja no és inspiració, ja no sóc jo jugant a veure què surt. I he d’anar molt alerta, perquè una lletra fluixa, que no s’hi adiu, pot fer avorrir la cançó. Ha de tenir el mateix esperit: no pots fer una música amb

“He d’anar molt alerta, perquè una lletra fluixa o que no s’adiu pot fer avorrir una cançó”

moltes textures i explicar una cosa molt clarament en la lletra. Intento sempre posar-ho al mateix nivell d’ambientació.

—El seu fraseig, el català de les Illes, li atorga personalitat a la seua música.

—Suposo que sí. No sé fer-ho d’una altra manera. A més, sóc conscient que hi ha coses que fóra de Mallorca faran gràcia i cauran bé.

—L’edició en vinil s’acompanya d’un disc acústic, *El perfum dels vegetals*, que és una manera de donar un incentiu a la compra del disc físic. Creu que encara hi ha públic?

—Jo encara sóc d’una generació que comprava vinils. I fins als 24 o 25 anys, sols escoltava vinils, pràcticament. Quan va sorgir la possibilitat de fer un vinil vaig dir que sí tot d’una, només pel plaer de tocar-lo i veure que és un disc meu. I a Marc [Campillo, responsable del segell Foehn Records] que també és un romàntic, no li sap greu fer petites edicions en vinil. Allò del disc petit volia ser un obsequi, no volíem vendre’l, per això el posàrem amb l’edició de vinil, per vestir-ho més.

—*El perfum dels vegetals* és un complement preciós, amb molt bones lletres i melodies. Es podria haver editat a banda, passa molt desapercebut.

—M’és igual. Són cançons que no em van generar molt d’esforç, tot i que no vull llevar-li mèrit. I malgrat que sigui un disc que pugui agradar a la gent, no deixa de ser un disc menor, amb cançons molt curtes.

Xavier Aliaga